

ses püsti saranud ja selle toleda mõttega wõivelnud, et ebf noormees selle ulje saab labti tegema, misle toga werejõnuline tiiger votas.

Oga veel palju sagedamini oli ta teda teise usse ees näinud! Ruda oli ta oma rakkutes unenägudes haimbold türistanud ja juuskeid rebinud, fui noormeest rõõmu pärast wârisema nägi, fui uskest neiul wâlja astus. Ruda oli ta suda näritwas wolu põlenud, fui nägi, Ruda noormees sellele neiule wostu tormas, selle filmad járasiwad jo pösed õnne pärast õhetasitrad; fui noormees ta uskest wâlja tõi, uuesti llingitud elu ja õnne pärast sârades; fui ta rahva rõõmu hõihamisi kuulis ja pidurkade mahe heli ta lõrku loetis; fui ta preestrid nägi ühes rõõmsate pulmalistega, fuda see noore paatile ligines ja neid tema filma all mehes ja noesels laulatas, ja fui siis noorpaar lisedega fulwatud teel oreenast rahva hõihamise saatuse lählus, luna tema meeletehilihisi kisa feegi tähele ei pannud!

Kas ei oleks sarnasel lool mitte parem, fui noormees lobe sureks ja õndsas taewas tema pääale votaks?

„Jo siisgi, tole tiiger, surmasarjatus, weri!

Prinsess oli oma otsuse, mida ta filmapilgul teatanud, olles pila wõitlemise, pikkade uneta ööda järele teinud. Teades, et tema läest seda lüssitasse, oli ta oma wostuse hindlaks teinud ja, ilma et filmapilgugi oleks wiwittonud, lätt paremale poolle liigutanud.

Rüsimise pääle, missugune neiul otsus oli, ei saa mitte nii lergestti wastata, ja mina ei tahagi end ta üksi nii targaks pida, et selle pääle wostuse annatseen; selle pärast panen selle lüssimise teile kõigile ette: Käs tuli labiti tehtud uskest wâlja — neiul wõi tiiger? Andke muusle selle lüssimise pääle lahkeeti wastust, auustatud kalendri lugejad!

II.

Peaaegu aasta oli sellest saodit mõõda läinud, fui ütel pääewol Fougelt moalt niiis saodilut tuninga paleegesse tulid. Auuwäärt wõõrad saiwad ühe lõrge ametnilu etteviidud, sellele nad ouupoliifultoma soovi teada andsiwad.

„Kõige ouuliseim herra!“ rääkis saatelonna juhataja, „ühel meie sugutennal on õnn elnud sel tähtsal pääewal siin teie ouuwäärilises päälinnas wiibida, mill üks noormees, ses julgenud oli oma filmad üles lõrge tuningatütre poole töcta, übte neist labest uskest arvoma pidi, mis teie ouužtamise määrt oreenas on, ilma et ta teadnud oleks, las sellest lissja tiiger ehk ilus neiul wâlja tuleb. Meie sugutend, cuus, oga ora loomuga mees, les ta päälitwatojate fessel wiibis, en nii suuresse ärewusesse sattunud, et ta sel filmapilgul, mil noormees üstele lähenenud, hirmu pärast oreenast wâlja joogsnu, lameeli selga astunud ja nii ruttu fui wõimalik totu lühutanud.

„Lugu, mida ta meile kodus jutustas, pani föif ärewusesse, ainult seda lahetisseme südamest, et ta loo lõppu ei olnud ära vedenud. Meie lootsime nimelt, et warsti selle üle lähemaid sõnumid saame, oga paraisu ei tulnud tuni meie ärareismise pääewani ledagi teie auuwäärt riigist meie juurde, les meile ašja lõppu oleks teada anda wõinud. Wiimats valiti saatelond ja anti sellele läst, nia tuula ja lüssida: Käs tuli labiti tehtud uskest wâlja, neiul wõi tiiger?“

Rui ametnik ouuwäärt saadisute soovi oli kuuluud, viis ta nad sissemistesse ruumidesse, sus nad pehmete patjade pääl aset wõtsiwad, ja lus neile lebwi, tubafat ja mittmed muud farastawad linnitust paluti. Siis wõitis ametnik saadisute förmal ištet ja rääkis:

„Kõige ouuwäärilisemad wõõrad! Enne fui teile